

РЕШЕНИЕ

№ 3901

гр. София, 15.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 16.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **244** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк]– III част, [жилищен адрес] и електронен адрес: [електронна поща], чрез адв. Т. Т., в качеството на пълномощник, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002219000364-091-001 от 26.09.2019г., издаден от К. Г. М. – орган, възложил ревизията и Б. К. С. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 2113/16.12.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място].

Жалбоподателят поддържа, че оспореният РА е незаконосъобразен. Изложено е несъгласие с констатациите на органа по приходите и се твърди, че задълженията с обжалвания РА са определени при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закони. Твърди се, че неправилно са тълкувани правните норми в областта на косвените данъци, като изводите не са съобразени със съдебната практика на Върховния административен съд (ВАС) и Европейския съд (ЕС) по идентични казуси. В жалбата са посочени конкретни съображения по отношение на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по конкретни фактури. Поддържа, че реалността на услугите се доказва с представените в хода на ревизията писмени доказателства, а процесните фактури са издадени законосъобразно към момента на възникване на данъчното събитие. Счита, че са изпълнени всички материалноправни

предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на данъчен кредит по всяка една от процесните доставки и органа по приходите неправомерно е отказал да признае това право.Иска съдът да отмени оспорения ревизионен акт. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощника си – адв. И. (пълномощно по лист 19 от делото),поддържа жалбата и иска от съда да отмени ревизионния акт. В писмените бележки по съществото на спора развива доводи за незаконосъобразност на РА.Представя списък на разноските (лист 112 от делото).

Ответникът по жалбата - директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител – юрк. В. (пълномощно по лист 104 от делото),оспорва жалбата,като неоснователна.

Административен съд София, 34 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

I. Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА.Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити, подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство.Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002219000364-020-001 от 21.01.2019 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.04.2017 г. до 30.06.2017 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 31.01.2019 г.

На основание чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 2 от ДОПК, са издадени Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия №Р-22002219000364-020-002 от 20.02.2019г., с която в екипа на ревизиращите органи е включена А. Л. Д., на длъжност старши инспектор по приходите и №Р-22002219000364-020-003 от 17.04.2019 г., с която е определен срок за завършване на ревизията до 28.06.2019 г.Всички заповеди в хода на производството са издадени от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017г. на директора на ТД на НАП С.. Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е възложена в изпълнение на Решение №83/15.01.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002219000364-092-001 от 11.07.2019 г., връчен електронно на 17.07.2019 г. Задълженото лице е подало възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх.

№53-00-1076#3/16.08.2019г.,преценено от ревизиращите органи като неоснователно.Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22002219000364-091-001 от 26.09.2019г., издаден от К. Г. М. – орган, възложил ревизията и Б. К. С.,на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен на 30.09.2019г.

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили процесуални действия по реда на ДОПК, резултатите от които са приложени като доказателства към РД, който на основание чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от РА и приетата от съда административна преписка,като е установено следното:

Дружество [фирма] е вписано в Регистъра на търговските дружества, на основание Дружествен договор от 01.10.2015г.Дружеството има статут на дружество с ограничена отговорност със седалище и адрес на управление - [населено място], жк.К. Поляна III част, [жилищен адрес]. Съгласно изискванията на чл. 4 от Закона за Търговския регистър /в сила от 01.01.2008г./, дружеството е вписано в Агенцията по вписванията на 01.10.2015г. с обявен акт - Учредителен Акт, според който лицето К. Й. А К., гражданин на Б., притежаващ л.к.№ 591-2461073-91 и Б. Х. К К. гражданин на Б., притежаващ л.к. № 59200706174-95, в качеството си на съдружници на основание чл.113 от ТЗ учредяват дружество с ограничена отговорност.

За ревизирия период е установено,че [фирма] Е. осъществява само облагаеми доставки,като е ползвало данъчен кредит за консултантски услуги, които са изследвани в хода на производството.Извършваната от дружеството дейност не подлежи на регистрационен и лицензионен режим.С РА е отказано право на ползване на данъчен кредит общо в размер на 28000,00 за отделните данъчни периоди от м.04.2017г. до м.06.2017г., във връзка с което е определен данък добавена стойност за възстановяване в размер на 6,40 лв., при деклариран от дружеството ДДС за възстановяване в размер на 28006,40 лв. Органите по прихода са определили извършваните от [фирма] доставки с място на изпълнение извън територията на страната за нереални /с данъчна основа в размер на 0,00 лв./ по фактури:- №[ЕГН]/12.04.2017 г. на стойност 287 405,04 лв., с предмет на доставката „консултантска такса“, издадена на D. NV, VIN BE0416585801 и фактура с №[ЕГН]/27.05.2017г. на стойност 29 337,45 лв. с предмет на доставката „Възстановяване разходи за пътуване в Д.“,издадена към Р. B.V.B.D.,VIN BE0461471758.

През данъчни периоди от 01.04.2017г. до 30.04.2017г. и от 01.05.2017г. до 31.05.2017г., [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит и е отчело разходи за дейността по следните фактури:1. № 25/18.04.2017г. на стойност 15 000,00 лв. издадена от [фирма] и начислен ДДС в размер на 3 000,00 лв. с предмет на доставката, „консултантски и правни съвети",2.№ 26/18.04.2017г. на стойност 15 000,00 лв. издадена от [фирма] и начислен ДДС в размер на 3 000,00 лв. с предмет на доставката, „консултантски и правни съвети",3.№ 28/22.05.2017г. на стойност 35 000,00 лв. издадена от [фирма] и начислен ДДС в размер на 7 000,00 лв. с предмет на доставката, „консултантски и правни съвети в М.",4.№ 29/31.05.2017г. на стойност 30 000,00 лв. издадена от [фирма] и начислен ДДС в размер на 6 000,00 лв. с предмет на

доставката, „консултантски и правни съвети в С. А.",5.№ 30/15.06.2017г. на стойност 15 000,00 лв. издадена от [фирма] и начислен ДДС в размер на 3 000,00 лв. с предмет на доставката, „консултантски и правни съвети",6.№1/12.04.2017г. на стойност 15 000,00 лв. издадена от „Х. ЕНД АУЕЙ Т. ЕНД И.“ с ЕИК[ЕИК] и начислен ДДС в размер на 3 000,00 лв.с предмет на доставката,,консултантска услуга",7.№1/12.04.2017г. на стойност 15 000,00 лв. издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК] и начислен ДДС в размер на 3 000,00 лв. с предмет на доставката,,съвети,консултации предоставяне на потенциални клиенти и доставчици".

На основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на следните задължени лица:

1. [фирма] с ЕИК[ЕИК] - съставен е Протокол от извършена насрещна проверка № П-22221117152591-141-001/18.10.2017г.;

2. [фирма] с ЕИК[ЕИК] - съставен е Протокол от извършена насрещна проверка № П-22221117160907-141-001/17.10.2017г.;

3 [фирма] с ЕИК[ЕИК] - съставен е Протокол от извършена насрещна проверка № П-22221117152591-141-001/18.10.2017г.

3.На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице са връчени следните искания за представяне на документи и писмени обяснения: - ИПДПОЗЛ № Р-22221117005312-040-001/25.08.2017г.

4.ревизиращите органи са отправили запитвания до Белгийската данъчна администрация относно D. NV, VIN BE0416585801 и P. B.V.B.D., VIN BE0461471758.

С оглед събраните и преценени в ревизионното производство доказателства, органът по приходите не е признал право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди от 01.04.2010г. до 30.04.2017г. и от 01.05.2017г. до 31.05.2017г. и отчетените за разход за 2017 г. по издадените от [фирма], [фирма] и [фирма], фактури, като е обсъдил и приложени към възражението на ревизионния доклад документи.ОП е приел че оглед на извършените насрещни проверки е установено,че липсват доказателства за реално извършване на доставки,както и,че фактури №[ЕГН]/12.04.2017г. и №[ЕГН]/27.05.2017г.,са издадени в нарушение на чл. 25 от ЗДДС и без основание.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с жалба с вх.№ 53-03- 3287/10.10.2019 г.,пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], т.е. в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение №2113/16.12.2019г. директорът на дирекция „ОДОП“ е потвърдил обжалвания пред него РА.Така събраните доказателства решаващият орган е отнесъл в подкрепа на изводите на приходните органи, изложени в РА.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. (лист 29-30 от делото), издадени от директора на ТД на НАП - С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна.

Страните не спорят, че заповедта за възлагане на ревизия ЗВР/ №Р-22002219000364-020-001 от 21.01.2019 г. както и заповедта за нейното изменение № №Р-22002219000364-020-002 от 20.02.2019г.са връчени на представляващ ревизираното дружество по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК, а срокът на ревизията е спазен.

Материалната и териториална компетентност на издалия РА орган се установи от неоспорената от страните заповед № РД-01-803/07.06.2017 г. на териториалния директор на ТД на НАП, издадена на основание чл.11, ал.1, т.1 от ЗНАП, във връзка с чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК. Същата вменява правомощия по издаване на заповеди за възлагане на ревизии на К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.,оправомощена на основание 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

Ревизията е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е възложена в изпълнение на Решение №83/15.01.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С..За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002219000364-092-001 от 11.07.2019 г., връчен електронно на 17.07.2019 г. Задълженото лице е подало възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх. №53-00-1076#3/16.08.2019 г., преценено от ревизиращите органи като неоснователно. Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22002219000364-091-001 от 26.09.2019г.,издаден от К. Г. М. – орган,възложил ревизията и Б. К. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.–ръководител на ревизията.Ревизионният акт е връчен на 30.09.2019 г.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

Предмет на спор в настоящото производство е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 28 000,00 лв., както и определения нулев размер на данъчните основи на декларираните от дружеството доставки с място на изпълнение на територията на друга държава членка, като е сведен до това, дали реално са извършени услугите по издадени фактури, респ. има ли право оспорващото дружество да приспадне данъчния кредит по тях.

Предвид събраните доказателства в хода на ревизията и на настоящото съдебно производство, съдът намира, че оспореният РА е правилен и законосъобразен.

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка на услуга по смисъла на чл. 9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване правото на данъчен кредит.

С определението по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест (лист 75 от делото). В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от жалбоподателя задължения за ДДС за данъчни периоди от 01.04.2017г. до 30.04.2017г. и от 01.05.2017г. до 31.05.2017г. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС. Изходящият относим факт за приложимостта на цитираните разпоредби от ЗДДС е установяването на реално осъществени доставки на услуги. Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест. В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Легалната дефиницията за облагаема доставка е дадена в чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, а именно: всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. С разпоредбите на чл. 25 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС, законодателят е транспонирал нормите на чл. 167 и чл. 63 от Директива 2006/112/ЕО.

Съдът счита, че по спорния между страните въпрос, органът по приходите е формирал

законосъобразени изводи поради следното:

1.Относно ВОД към белгийските дружества D..NV и Р..

Дружеството - жалбоподател е документирало извършването на ВОД към D..NV, BE041658801 и Р., VIN BE0461471758, с предмет на доставката –„консултанска такса“,а по втората фактура„възстановяване на разходи за пътуване в Д.“.На първо място, във връзка с издадената на D. NV фактура №[ЕГН] от 12.04.2017г., в хода на настоящата ревизия са предоставени обяснения от Ф. Ж. К., в качеството на управител на [фирма], в които е заявено, че на белгийския конструктор D. NV са предоставяни информация и доклади за публични търгове в Близкия изток, А. и А.. Твърди се, че от [фирма] са водени преговори с А., в резултат на които на белгийското дружество е присъден търг на обща стойност 148 000 000,00 щатски долара,като посочено,че сумата от 156 000,00 щатски долара представлява комисионна по сделката и на 12.04.2017 г. същата е постъпила по банковата сметка на ревизираното дружество, във връзка с което е издадена и цитираната по-горе фактура.От представените документи не са налице данни,които да удостоверят, че преведената по банков път сума представлява именно комисионна.Не са представени документи от жалбоподателят, от които да е видно къде и кога е проведен търгът и по какъв начин [фирма] е участвало в него,как и кога е консултирало белгийското дружество.В хода на ревизията по пътя на обmena с белгийската администрация,е посочено отговора ,че:„отношенията между българското и белгийското дружества са прекъснати през 2016г., тъй като доверието е било увредено“ ,както и че фактурата не е била приета от D. NV и не е включена в счетоводството му и D. NV е пропуснало да самоначисли ДДС по фактура №[ЕГН]/12.04.2017г.В хода на ревизията/втората/ е представена декларация от Ф. С., в която той твърди, че е извършвал услуги към D. NV, с което се е договорил същите да се считат за предоставени от българското дружество, съгласно сключено споразумение между Ф. С. и [фирма]. Представена Декларация за намерение – рамково споразумение от 14.01.2016г. между [фирма] и Ф. С., според което ревизираното дружество желае да си сътрудничи с г-н Ф. С. и да проучи, разработи и евентуално консултира различни бизнес възможности от името и за сметка на съществуващи или бъдещи дружества или от трети лица чрез посредничеството на съществуващи или бъдещи дружества и/или субекти. То съдържа намерение за сътрудничество в дългосрочен план /2 – 3 години/, съдът приема ,че липсват доказателства,че Ф. С., действайки от името на [фирма], е извършил услуги към D. NV.Предвид изложеното съдът приема,че не са налице доказателства, че са извършени услуги от жалбоподателят с място на изпълнение извън територията на страната, съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, съответно, че е възникнало данъчно събитие и на основание чл. 25, ал. 6, т. 2 от ЗДДС е възникнало основание за освобождаване от начисляване на данък за освободените доставки и доставките с място на изпълнение извън територията на страната.

2.Във връзка с фактура №[ЕГН]/27.05.2017 г. издадена на Р., в хода на

настоящата ревизия е представено обяснение от Ф. Ж. Н К., в което е посочено, че същата е издадена за възстановяване на пътни разходи/хотелски и самолетни билети/ на [фирма] във връзка с пътуването на делегация от 3 лица от Б. до Д. и А. Д. за преговори по сделка за доставка на злато от доставчик и златна мина в Г. до потенциален купувач в А. Д., от името и за сметка на Р..Обяснено е, че фактурата не е платена, поради факта, че дружеството е обявено във фалит.Според обяснението, лицата, които са пътували са посочени във фактура №4498/14.06.2017г. на С. Т. Б., VIN BE0876347785 и са: Mr S., Mr S., Mr Van L., Ф. Ж. Н К. и г-н С.. Във връзка с издадените от С. Т. Б. фактури в писмените обяснения е посочено също така, че са издадени от туристическата агенция, осигуряваща самолетни билети и хотели от и до П. и Б. – С., М. – А. Д. – Прага, където са проведени различни срещи и дискусии и преговори, които са довели до подготвянето на важни сделки като ексклузивна агенция С. във Франция, BSVT в М., R. в Р., S. в Прага и др. Посочено е че тези фактури включват разходи за хотел, самолетни билети и др. на различни бизнес партньори и невъзможността да бъдат оформени заповеди за командировки, те са осчетоводени като други разходи и с тях е преобразуван финансовият резултат и съответно е платен данък печалба. В потвърждение, че пътуванията са осъществени, са приложени няколко бордни карти и копие от международния паспорт на Ф. К..Видно от представените в хода на двете производства доказателства,във връзка с фактура №[ЕГН]/27.05.2017 г. са ангажирани писмени обяснения и не са представени документи, от които да е видно, че за ревизираното дружество е възникнало задължение за организиране на пътуванията на горепосочените лица по съответните дестинации, както и при какви условия същото би могло да претендира за възстановяване на направените разходи от Р.. Липсват доказателства за наличие на каквито и да било търговски взаимоотношения между българското дружество и белгийското.Също настоящият състав следва да отбележи,че неясен остава и механизмът на реализирането и предоставянето на претендираната услуга, точният момент на извършването.Предвид изложеното съдът приема,че не са налице доказателства, че са извършени услуги от жалбоподателят с място на изпълнение извън територията на страната, съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗДДС, съответно, че е възникнало данъчно събитие и на основание чл. 25, ал. 6, т. 2 от ЗДДС е възникнало основание за освобождаване от начисляване на данък за освободените доставки и доставките с място на изпълнение извън територията на страната.

2.Органът по приходите е отказал приспадне на данъчен кредит по фактури, както следва за:

2.1.по отношение на фактурите издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК] на жалбоподателят се касае за консултански и правни съвети.

Съдът счита, че за настоящия спор от правно значение са характеристики на договора за консултантска услуга, сключен на 01.06.2016г.между жалбоподателят и „М. К.“Е.,по повод изпълнение на който се твърди, че са

съставени процесните фактури. Според чл. 1 от договора възложителят възлага, а изпълнителят приема да извършва: Бизнес и юридически консултации, възложени на [фирма] от негови клиенти. Възнаграждение за положения личен труд ще се заплаща в размер на месечния минимален осигурителен доход за самоосигуряващи се лица, умножен по месеците на упражняване на труда. Договорът от 01.05.2016г. е за извършена услуга с личен труд между [фирма], в качеството му на възложител и Ф. Ж. Н. К. /съдружник/, гражданин на Б., продължително пребиваващ в РБългария, притежаващ личен номер [ЕГН] в качеството му на изпълнител. Цената на услугите е предварително договорена и приета от клиента, като потвърждение за това е заплащането на издадените фактури чрез банков превод. Услугата е извършена от Ф. Ж. К. ЛНЧ [ЕГН] юрист, като с протокол на Общото събрание на съдружниците от 01.05.2016 год. е взето решение, същият като собственик на капитала да упражнява личен труд в Дружеството. [фирма], не представя писмени доказателства по повод извършената от негова страна доставка-консултантска услуга. Бизнес и правните консултации оказвани на [фирма], които са в няколко направления: да се намерят изпълнители на големи строителни обекти в чужбина-К. -нов център за научно криминално разследване, А.-ново пристанище, К. -250 км. кейове на река М., А.- нов хотел и два офис центъра в Е., С. А.-нови пристанища, релсови пътища и метро. Да се намерят производители, които търсят пазар за своите продукти в Близкия Изток- Р. Р.-Б.- /добре познат в картофената индустрия/ и др. Системи защита на самолети, бронирани автомобили, BSVT - М. - системи за отбрана, граничен контрол ,S. - Прага бронирани коли -намиране на пазар за инженери и учени- договаряне с С. -Франция- премахване на коралите по време на изграждане на ново пристанище в С. А.. Видно е че се касае за консултантски услуги с широк спектър на търговска дейност от производство на картофи до инфраструктурни проекти и военна техника, действително в свободния търговски оборот всеки търговец, вкл. и жалбоподателя, има право на преценка кога, с кого и какви договори да сключва, но за настоящия случай липсата на конкретни параметри на договореното между страните е пречка да се проследи и установи по безспорен начин дали има реално извършена услуга. Дори да се приеме, че договора за консултантска услуга от 01.05.2016г. е само рамката, доколкото изброяването в т. I от договора не е изчерпателно, зададена от възложителя на консултанта по този договор, то следва в тази рамка да бъде отразена и реалната дейност по услугите т.е. същата да бъде изпълнена с конкретно съдържание. По аргумент от нормата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, такива доказателства следва да бъдат представени от страната, която черпи благоприятни за себе си правни последици (жалбоподателя). Съдът приема, че липсват доказателства за конкретните дейности по предмета на договора, тъй като от приетите и неоспорени писмени доказателства, не може да се установи в какво се изразяват проучванията на съответния пазар и най-вече дали такива реално са били направени. Липсват доказателства и за организирани контакти между официалните дилъри на посочените продукти и консултанта [фирма], както и да има валидно сключени договори с тях. Съдът приема, че не са събрани и доказателства от които да може да се установи по какъв начин доставките са

свързани с икономическата дейност на лицето, също изпълнителят по тях, следва да представи достатъчно годни доказателства, че е в състояние да изпълни задълженията си във връзка с вписаният предмет на доставката. Настоящият състав следва да отбележи, че ревизираното лице не представя каквито и да е доказателства, че получената консултантска услуга е използвана за последваща доставка. От писмените доказателства, представени от данъчно задължените лица, не може да се направи логично обоснован извод, че именно [фирма] е оказвало каквато и да било техническа и/или юридическа помощ. В този смисъл съдът приема за законосъобразен извода на органа по приходите, че реалността на доставката не е доказана.

2.2. Съдът приема, че органът по приходите е формирал законосъобразен извод и относно фактура № 1/12.04.2017г. издадена от Х. ЕНД АУЕЙ Т. ЕНД И. с ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката „съвети, консултации, представяне на потенциални клиенти и доставчици" и по отношение на фактура № 1/12.04.2017г. на стойност 15 000,00лв. и начислен ДДС - 3 000,00лв. издадена от Б. Т. ЕНД И." О. с ЕИК[ЕИК] с предмет на доставката „Съвети консултации, представяне на потенциални клиенти и доставчици". Освен изложените от съда мотиви по т.2.1, които са относими поради идентичността на клаузите по консултантския договор от 01.05.2016г. Доставчиците не представят документи указващи начина на калкулиране на цената, нито такива доказващи предаването и приемането на резултата от направените консултации, което би могло да бъде наличие на оферти, възлагателни писма, документи за водени преговори и други. В тази връзка следва да се приеме, че по делото не са представени доказателства за реалното изпълнение на консултантските услуги (по смисъла на [чл. 9 от ЗДДС](#)), предмет на фактурите по договорите, доколкото липсват доказателства, както за възлагане, така и за приемане и предаване на конкретно свършената работа. Недоказаните факти са неосъществени за съда факти и от тях не могат да настъпят желаните от страните правни последици (в случая възникване за жалбоподателя право на данъчен кредит по цитираните фактури). Във фактурите е отразено наименованието на услугите – „консултантски и правни съвети“, без да бъдат сочени техните индивидуализиращи характеристики.

От събраните доказателства, не може да се приеме за установено, че от жалбоподателя е изпълнено и императивното изискване на чл. 3, ал. 3 от Закона за счетоводството (ЗСч) съгласно която норма предприятията осъществяват счетоводството на основата на документалната обоснованост на стопанските операции и факти, като спазват изискванията за съставянето на документите съгласно действащото законодателство. Съгласно Директива 2006/112/ЕС, относно общата система на ДДС по отношение правилата на фактуриране, фактурите не са самостоятелни отделни документи, а част от документите, които се съставят в рамките на търговския и счетоводен процес, а за процесните услуги съдът приема, че в счетоводната документация на ревизираното лице и неговите доставчици липсва документален поток на

сделките, който да позволява да се провери дали е извършена доставката на консултантски услуги, документирани издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] и [фирма].

Съдът намира ревизионния акт за правилен и законосъобразен, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

II. По разноските:

Страните своевременно претендират разноски по делото.

При материален интерес в размер на 28000,00 лева, претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна само за отхвърления интерес, като на осн. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК, съдът я уважава в размер на 1 370 лева. Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предл. второ от ДОПК, Административен съд София-град, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК203720215, с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк]– III част, [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002219000364-091-001 от 26.09.2019г., издаден от К. Г. М. – орган, възложил ревизията и Б. К. С. – ръководител на ревизията, потвърден с решение №2113/16.12.2019г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк]– III част, [жилищен адрес] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“–гр. С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 1 370 (хиляда триста и седемдесет лева) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: